

Regeringen sige over for alle de store Ord, der ere førte for os, om det Ansvar, vi paadrog os, den Gang vi ikke lige straks gennemførte Lovforslaget, da det første Gang blev forelagt os? Det er blot et Eksempel; der er flere af den Slags. Den ærede Forespørger nævnte ogsaa de Bygningsforanstaltninger, der i Fjor bleve vedtagne vedrørende Epidemihospitalet, og sagde, at de heller ikke vare paabegyndte. Det tror jeg meget gerne; for det er ganske almindeligt ved alle de Bygningsforanstaltninger, vi bevilge, at naar Regeringen først faar Bevillingen, kan der godt hengaa lang Tid, inden der bliver synderligt gjort ved dem. Vi se da Aar efter Aar, naar Tillægsbevillingen kommer, at Bevillingen gentages og stadig gentages paa ny. Det er der ikke nogen Rimelighed i. Er det ikke muligt for Regeringen at gennemføre Sagerne hurtigere, end den gør, bør den heller ikke komme med Krav om store Bevillinger til den ene Foranstaltning efter den anden og endogsaa lægge stærkt Pres paa os for at faa dem gennemførte. Det var mere rimeligt, om der var Orden og god Plan i det, der foreslaas. Jeg synes, at den ærede Forespørger har fuldkommen Ret i, hvad han her har fremdraget.

Den ærede Forespørger udtalte endvidere, at han syntes, at en stor Del af de Arbejder, der udføres, navnlig Arbejderne i Jernindustrien, der udføres efter Bestilling, skulde udføres her i Landet. I saa Henseende er der heller ingen Uenighed mellem den ærede Forespørger og mig. Det er et Standpunkt, Rigsdagen ogsaa tidligere har vedkendt sig. Selvfølgelig bør der — hvad den ærede Forespørger ogsaa erkendte — tages de Hensyn, som man altid bør tage af fornuftige Grunde, at man ikke bør lade disse Arbejder foretage her i Landet uanset, hvad det koster, og uanset, om de kunne udføres lige saa godt her. Vi have jo her fra Folketingets Side gjort vort til, at saadanne Arbejder saa vidt muligt kunne foretages her i Landet. Selvfølgelig maa man ikke bestille Arbejder her i Landet, hvis Gennemførelse i Indlandet vilde medføre en saadan Prisforhøjelse, at der derigennem gives en ublu Beskyttelse. Thi gjorde man det, og henstillede det til Ministeriet, vilde det jo ligge i Ministeriets Haand at yde en eller anden Fabrikant, som Regeringen staar i et eller andet venligt Forhold til, en særlig Beskyttelse. Noget saadant bør man ikke friste Regeringen til. Det er heller ikke rigtigt at indføre en saa stor Beskyttelse for Ind-

landets Arbejde, men det er der heller ikke Tale om, men kun om, at der maa blive taget saa rimelige Hensyn til Arbejdets Udførelse i Indlandet som muligt, og det er ogsaa sket i alt Fald med Hensyn til de Ting, som bestilles til Jernbanen. Aar efter Aar har Ministeren, Indenrigsministeren eller Ministeren for offentlige Arbejder, forhandlet med Finansudvalget om Bestillinger, der har endogsaa været forelagt os Tilbud fra forskellige Fabrikanter baade indenlandske og udenlandske, og for saa vidt de indenlandske Tilbud virkelig konkurrerede nogenlunde i Nærheden af de udenlandske Tilbud, saa at der var Rimelighed i at overdrage de indenlandske Fabrikker Arbejdet, er dette sket. Men der er jo adskillige af de Ting, som vore Statsbaner skulle have, f. Eks. de store Toglokomotiver, der ikke kunne forarbejdes her i Landet, saa er man nødt til at gaa til Udlandet, hvor man faar det bedste til den forholdsvis billigste Pris. Der er blevet taget saadanne Hensyn, og det antager jeg ogsaa, man for Fremtiden vil tage, i alt Fald vil det altid, tror jeg, falde i god Traad med den Bestræbelse, der er hos Flertallet, for at man saa vidt muligt giver Landets Arbejde til Landets Børn. Den ærede Konseilspræsident sagde, at Ministeriet meget gerne vilde være med til at fremme Statsarbejdet, men at de savnede Penge dertil. Om dette maa jeg først sige, at alle de Arbejder eller dog en stor Del af de Arbejder, som ligge hen, men som burde have været udførte, ere ikke blevne liggende hen, fordi der har været Pengemangel. Da vi bevilgede det kgl. Bibliotek, var der til visse Penge nok dertil, og det har der været Aar efter Aar. Det er heller ikke Grunden til, at Biblioteket ikke er bygget, at der ikke skulde være Penge, og den ærede Konseilspræsident kan heller ikke med nogen Grund henvise til Pengemangel. Han sagde, at han ønskede et Statslaan. Her er ingen, mig bekendt, her i Tinget, der har sagt, at man ikke vilde give denne Regering et Statslaan. Vi have her som ved andre Lejligheder sagt vore Betingelser, og dem have vi sagt aabent og ærligt lige ud, og det staar i Regeringens Magt, om den vil være med til at forhandle om disse Betingelser og gaa ind derpaa. Saa kan Ministeriet faa, om end ikke alle de Penge, det ønsker, som den ærede Forespørger sagde, saa dog alle dem, de have Brug for, saa det kan ikke nytte noget, at den ærede Minister taler om, at det er Statslaanet, der er i Vejen. Der er ikke noget